

Alžbeta Bahúlová, 27 rokov, Zvolen

Všetky vulgárne slová

Niektorým životom prepláva hladko, niektorý má na pleciah bremeno, zdravie neslúži tak akoby malo, a aj tak má v sebe viac optimizmu ako usmievané tváre z Instagramu.

Agáta pripravila na raňajky krupicovú kašu. Počula v izbe buchot a vedela, že príde za chvíľu do kuchyne. Sadol si k stolu a namiesto dobrého rána zakričal: „Fuj, ty pobehlica.“ Začal jesť. Agáta poumývala riad a zaviezla ho do školy.

„Špina, špina,“ vykrikoval na ľudí, ktorí išli okolo nich. Tí len zhrozene, komentovali, čo to má za nevychovaného sopliaka. Agáta odovzdala Tomáša pani učiteľke. „Ťažký deň, hm??“ Prihovorila sa jej učiteľka. Agáta len mykla plecami a sucho povedala: „Práca volá, ďakujem dovidenia.“

Bolo 6:55 už stála pred obchodom a vchádzala dnu. Zapálila svetlá, prepočítala kasu a sadla si k pokladni. Mini potraviny rovno pod jej balkónom.

„Píp, píp.“ Denná hudba od siedmej rána do tretej poobede. Potom vyzdvihne Tomáša a idú domov. Po večerníčku má čas sama pre seba, kreslí ilustrácie a tlačí grafiky. Každý piatok cez obedňajšiu prestávku chodí do knižnice a požičiava si cestopisné romány a sprievodcov. Knihovníčke sa už dlhšie zamýšľala nad tým, či robí v nejakej cestovnej kancelárii, tak sa jej opýtala. Už mala v hlave scenáre o vybavenej zľave na Bali. Agáta sa len zasmiala, zároveň zosmutnela. „Nie, nie. V skutočnosti si nemôžem dovoliť cestovať, ani kvôli financiám, ani kvôli synovi. Cestujem po celom svete takýmto spôsobom.“

Tomášovi sa večer stav zhoršil, dala mu tabletku na upokojenie, uvarila čaj a zaspal. Kúsok ticha pre seba bez toho aby na ňu niekto kričal nadávky. Písala si s kamoškami na Facebooku a v tom natrafila na fotografie svojho ex manžela. Pretfčal sa na nich s dvadsať ročnou slečinkou niekde na pláži. Keď žiada o peniaze pre Tomáša, tvári sa, že je na pokraji bankrotu, je drzá vôbec niečo pýtať, nie sú už rodina. On je otcom, ktorý zlyhal. To ho vôbec nezaujíma.

Dostala panický záchvat. Zrýchlil sa jej tep, začala sa potiť na čele a buchla do stola rukou. Hlboký nádych a výdych, ako by povedala psychoterapeutka. Zapla si Instagram a začala si prezerat' kontá rôznych umelcov.

„Nemôžeme vám povedať čo máte robiť, to nikdy nerobíme, ale ste umelkyňa. Porozmýšľajte o tom, čo by ste mohli vytvoriť ako umelec. Aby vám bolo lepšie, dáte do toho časť svojho momentálneho ja.“ Toto bola myšlienka poslednej psychoterapie. Začala skicovať a písať texty.

S kamarátkou Matildou pripravovali vernisáž v Mestskej galérii Open eye gallery. Na voľný termín čakali rok a pól. Chcu poukázať na zmeny vo vnímaní a premene ľudských citov, anestetiky, život na sociálnych sieťach, ktoré sú odlišné od tých skutočných, psychické problémy. „Všetky city sa v čiernej diere rozložia na malé častice, až ich nie sme schopní vnímať.“ Predniesla ako pred aulou plnou ľudí. Žiaľ, teraz ju vnímal len susedkin kocúr sediaci na parapete okna a plagát Malého princa.

Nahota a zraniteľnosť ženy. Telo lemované prirodzenou podstatou a myšlienkami. Súkromie. Je to naozaj zraniteľné miesto? Kde je hranica ? Čo je vhodné ukázať iným a čo skryť? Vytvorili aj sériu prednášok ako prvá bude téma: Fontána, začiatok konca? zo sekcie Dve hlavné otázky: Umenie? Prečo? Môžete sa na ňu tešiť presne o sedem dní. Posledných desať dní pred vernisážou spustili propagačnú kampaň, vytvárali rôzne grafiky so sprievodnými textami.

Prvé ráno. „Zavrieme domy a odídeme za prácou? Prečo? Lebo chlieb „išiel hore!“

Pod textom sa nachádzala satirická ilustrácia chleba, ktorý ide hore schodmi. Zo začiatku ľudia plagát prehliadali, no neskôr sa pri ňom pristavili. Niektorých rozhorčil, iní sa smiali.

Druhé ráno prinieslo viac reakcii, od vulgarizmov až po výbuchy smiechu.

Prázdne slová. Hovoriť. Hovo – riť. Celý list papiera bol popísaný slovami, no boli len do polovice viditeľné. Vrch akoby niekto skrojil nožom.

Deň tretí. Spíte v bdení? Chodiaci spáči. Zombíci.

Deň štvrtý. „Stvoriť vlastný svet v akomkoľvek umení vyžaduje odvahu.“ (Georgia O'Keefe)
Stvoriť vlastný svet, v ktorom budeš spokojný ty aj okolie, chce ešte väčšiu odvahu.

Zavolaj! Pokecáme.

Inzercia na 5. deň. Už si volal? Nie? Dáme zraz? 31. mája 2018 o 18:30 v Open Eye Gallery.

Čakáme.

6.deň: nezaplatil si faktúru. Vážený zákazník vaša faktúra vo výške 0,01 € bola odoslaná do vašej mysle. Deň splatnosti: 31. máj 2018 (kresba oka G)

Deň číslo sedem Pripravili projektor, plátно a stoličky rozmiestnili do polkruhu. Vyvesili plagát s nápisom. /Vieš kde je záchod?/ Jediné voľné miesto zostalo vzadu, prisadla si a počúvala historičku umenia z OPG. Dielo, ktoré spôsobilo revolúciu. Suzie Hoghe v publikácii Prečo to je umenie interpretuje, prečo by daný predmet mal získať štatút umenia. Fontána. Nie taká ako vidíte na námestí.

Fontána bol názov tohto revolučného diela. Najznámejšia provokácia umeleckého sveta začala, keď Duchamp kúpil obyčajný pisoár. Možno by sme tam mohli vyrobiť nejaký predmet, utekali jej myšlienky pomedzi prednášku.

V roku 1913 začal pracovať s predmetmi označované za ready-mades. Sú to obyčajné veci s minimom alebo žiadnymi úpravami, považované za umenie. Na záver by sme vytvorili vlastný vesmír. Keď prejdeš za hranicu zmizneš a nie je cesty späť. Agáta prikyvovala hlavou akoby celý čas počúvala. Vieme, že za posledné roky sa snažia vedci odhaliť ako funguje náš mozog pri pozorovaní umeleckých diel. Chatterjee vykonal neurologické výskumy a vo svojej publikácii z roku 2013 odhalil fakt, že znalosti historického kontextu pri posudzovaní sú dôležité. Konkrétne spomenul aj Duchampovu fontánu, ktorá preukazuje, že zmyslové vlastnosti tohto objektu nestačia na to, aby sme ju považovali za umelecké dielo. Koncept jej znel v hlave ako hudba.

8. Radšej buď ticho. Ticho lieči. Lebo inak ťa slová doženú na kraj útesu. Doplnené o ilustráciu človeka stojacieho nad priepasťou, ktorá bola naplnená pravdou. Ale čo je pravda?

9: Zajtra vstúpiš do nového sveta. Doplnené o ilustráciu otvorených úst pred dverami.

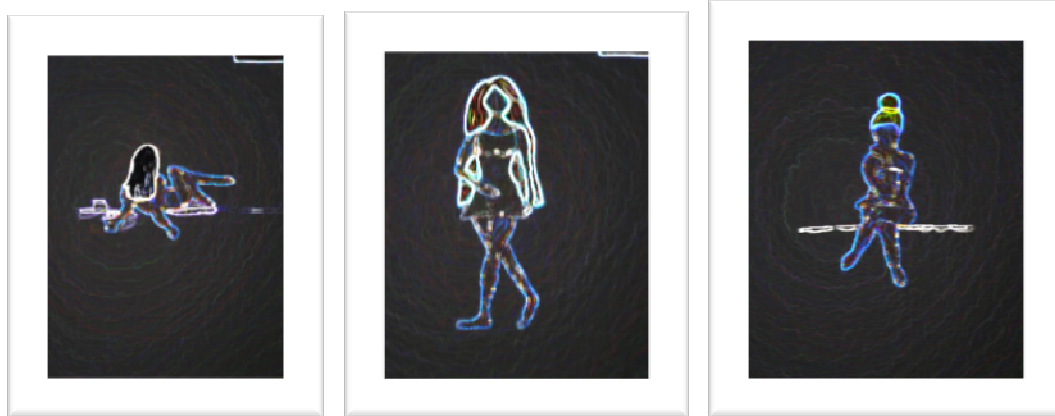
31. máj 2018 Žiadne jedlo. Vypila len rannú kávu, z ktorej jej zostalo ešte horšie. Vošla do kaviarne prehltna bylinky a išla do galérie s Matildou dokončiť inštalácie. Všetko muselo byť perfektné. Nešlo ani tak o prestíž ako to v súčasnosti býva, skôr chceli zanechať silný odkaz. Odkaz, ktorý dokáže zanechať iba umenie.

Vítanie hostí, úsmevy, bulletiny. Po pár minútach sa presunula na kraj miestnosti aby ju každý videl. Všetkých srdečne privítala a predstavila im projekt, netradične.

„Čierna diera ľudských srdc zmizne. Nepozerajte iba očami, buďte vnímaví. Prajem Vám krásny umelecký zážitok a na záver Vás pozývame k malému občerstveniu. Ďakujem za

pozornosť.“ Návštevníci pokračovali v smere šípok a Agi ich nasledovala, bola zvedavá na ich reakcie. Miestnosť pôsobila ako labyrint. Na začiatku bola veľká tabuľa, na ktorej bolo napísané: „Smer k čiernej diere. Cena vstupného – 1 cent.“

Pohár sa začal plniť jednocentovkami. Ľudia pomaly postupovali a až kým neprešli k trom figurálnym maľbám. Tri nahé ženy, ich mená neboli známe, boli prelepená veľkou náplast'ou. Ich nahé telá lemovali ich príbehy, ich životy a myšlienky. Čo je skutočná intimita?

Steny vytvorené z lisovaných dosiek z odpadového dreva, vytvárali opar fabriky. Na nich boli nainštalované grafiky myšlienok ľudí trpiacich psychickými poruchami.

Obsedantno-kompulzívna porucha: Zodraté ruky. Dievča utekajúce od návalu myšlienok, slovného hurikánu.

Depresia: Vyležaná posteľ a prázdne oči.

Úzkosť: Kvapka potu, v ktorej sa zrkadlia všetky obavy.

Chceli poukázať na to, že nie je hanba, keď má niekto problém a mal by požiadať o pomoc kým je čas. Zameranie na adolescentný vek je primárny. Štatisticky. Psychické dopady, dotazov ohľaduplnosti k okoliu. Nemôžeme byť slepí, keď vidíme akékoľvek žiadosti, možno aj výkriky.

Návštevníci medzi sebou diskutovali. Pokračovali v smere čiernych šípok. Všetci sa dostali do stredu miestnosti. Táto časť mala znížený strop. Vytvorili tak dojem tmavej miestnosti, zo stropu svietili malé LED-ky, ktoré nám mali pripomínať hviezdnu oblohu. Tie zmizli a objavovali sa v rôznych intervaloch, celý zážitok bol doplnený o jemné tóny znázorňujúce pohyb telies a malé výbuchy hviezd. Súhvezdie veľkého voza ukazovalo únikový východ. Na

ňom sa objavoval text: Všetky city sa v čiernej diere rozložia na malé častice, až ich nie ste schopní vnímať. Vystúpte z pomyselnej čiernej diery.

Ľudia sa začali hromadiť pri stoloch s cateringom. Vínné mušky vášnivo diskutovali a šermovali s pohármi. Agi písala SMS-ky mamke, aby sa ubezpečila, že je všetko v poriadku. Tomáš už spal, upokojila sa. Matilda sa vytratila a inkognito kradla čierne olivy z jednohubiek.

Na úplný záver vernisáže predstavili startupový projekt k vydaniu knihy o malom chlapcovi s tourettovým syndrómom. Dojemné ilustrácie a grafiky malého chlapca, ktorý bojuje sám so sebou. Nenecháme ich samých, pochopíme ich. Porozdávali ľuďom letáky a všetkým poďakovali.

Agáta prišla domov neskoro v noci, vyčerpaná na odpadnutie, no musela doriešiť pár e-mailov. Zapla stránku startupu a neverila. Pár hodín od spustenia a vyzbierali 1 040 €.

Ľuďom predsa len záleží.

#Čiernadiera #Byťiným #Podpora #Byťinýmsniekým #Sniekýmktorozumie